N°. 2. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 5den JANUARIJ.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, den 2 Januarij 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. heden, n°. 1, is aan den Edel Groot Achtbare Heer H. KLINT, als aftredend Lid van den Kolonialen Raad, op deszelfs verzoek om niet weder te worden herkozen, eervol ontslag verleend, met betuiging van Zijne Excellentie's dank, voor de veelvuldige, gewigtige en langdurige diensten aan de Kolonie bewezen.

En is tot LID van den Kolonialen Raad, in plaats van opgenoemd aftredend Lid, gekozen en benoemd, de Heer JOOST ZAAL, aan wien tevens is opgedragen het HEEMRAADSCHAP in de divisien *Thorarica en Matappica.*

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, den [illegible] 1837.

[illegible] West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de ZETTING VAN HET BROOD bepaald is, als volgt:

Het BROOD van 8 Centen, zal moeten wegen 6 Oncen.

En dat van 4 Centen, 3 Oncen.

De prijs van het VLEESCH is bepaald, als volgt:

Het RUNDVLEESCH, 48 Centen }
Het SCHAPENVLEESCH, 48 Centen } het pond.
Het VARKENSVLEESCH, 34 Centen }

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

EERSTE OPROEPING.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order, dd. 5 dezer, N°. 378/70, roept bij deze op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo*, woonachtig zijn, immers zich aldaar, doorgaands bewijsselijk ophouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijftigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of, zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgeslotenen te behooren.

Zij zal hare *eerste* Zitting houden op Maandag den 9den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, en hare werkzaamheden voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters A., B., C., D., E., F., G., H., J., K. en L.

De voor de Commissie verschijnende zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo, den 29 December 1836.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Advertissementen.

PATENTREGT.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis der *Patentpligtigen*, dat in overeenstemming met Art. 2 der Ordonnantie op het Patentregt, tot en met den *laatsten* dezer maand, ten zijnen burele dagelijks (uitgezonderd des Zondags), gedurende de gewone kantoor-uren, zullen worden aangenomen, de ten kantore van den Kolonialen Ontvanger en Betaalmeester in blanco verkrijgbare, en vervolgens *behoorlijk* ingevulde Declaratoiren, ter bekoming van Patent voor dit Jaar.

Paramaribo, den 2 Januarij 1837.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De *Patentpligtigen*, welke hunne acten van Patent tot en met het afgeloopen Jaar ten Kantore van den Ondergeteekende nog niet hebben geligt, en gevolgelijk de daarvoor verschuldigde Patent- en Zegelregten als nog verschuldigd zijn; worden door deze ten *laatsten* male herinnerd, om vóór of uiterlijk op den 31sten dezer maand, aan hunne verpligtingen te voldoen, zullende de nalatigen, onverwijld, ter vervolging overgegeven worden.

Paramaribo, den 2 Januarij 1837.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,
WESENHAGEN.

(2104) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de CURATOR, bij publieke inschrijving verkoopen:

5 Balen SCHOONE — en
4 dito VUILE *KATOEN*,

van de Plantadje *Alsimo*, aankomende voor 1/6 aandeel, den Boedel wijlen MATTHIAS OEHLERS.

Zullende de inschrijvings billetten worden aangenomen, tot *HEDEN*, des morgens ten negen uren.

Paramaribo, den 5 Januarij 1837.

De Secretaris,
H E L B.

(2085) De *APOTHECARS-AFFAIRE* van J. F. DE ROOIJ, van *heden* af door de Ondergeteekenden voor gemeenschappelijke Rekening zullende voortgezet worden, onder de Firma van:

J. F. DE ROOIJ & C°.,

hebben de Eer, dit ter kennisse te brengen van het geëerde Publiek, in wiens gunst zij zich zijn aanbevelende.

Paramaribo, den 1 Januarij 1837.

J. F. DE ROOIJ.
N. M. BENDER.

KERKDIENST.

BIJ DE

Hervormde Gemeente.

Op Zondag den 8sten Januarij e. k. des morgens ten *half negen* uren, GODSDIENSTOEFENING.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 16den tot en met den 31sten December 1836, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Saartje van Heijdonen, *zoon*. — Sina van Coronel, *dochter*. — Johanna Margaretha Christina Wagner, Echtgenoot van ... van Soest, *zoon*. — Wilhelmina Isabella Brandon, *zoon*. — Betje van Poppelman, *dochter*. — Johanna Maria van Huisduinen, *zoon*. — Rebca Israel Coton, Echtgenoot van D. J. Lobo Mz., *dochter*. — Lunette Cohen Lobato, Echtgenoot van D. Coronel, *dochter*. — Jael Lobo, Echtgenoot van J. B. de Vries, *dochter*. — Marianne Benjamin de Vries, Echtgenoot van A. J. Polak, *zoon*. — Margaretha Elisabeth Betting, *zoon*. — Anna Lidia Cornelia Rittinger, *zoon*. — Johanna Hendrina Boodeman, *zoon*.

OVERLEDEN: Reeander Smith, (Milit. Hosp.) Samuel Gerrit Wolff, oud 40 jaren. — Jacob Abrahams, zoontje van Isaij Abrahams en Eva Benjamin Polak oud 6 maanden. — Johanna Maria Geertruida de Fridericij, Echtgenoot van George Ludwigh Röperhoff, oud 22 jaren en 6 dagen. — Carel Willem Boonen, oud 41 jaren, 4 maanden en 9 dagen. — Hendrik Abraham van Wijcke, oud 44 jaren. — Johan Lodewijk Meijenhoff, oud 44 jaren en 4 maanden.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 31sten December 1836, de Nederlandsche Sloep *Buckleburg*, Kapt. T. GREGORIJ, van Rio Marowijne; hebbende 1 dag reis.

Idem, de Nederlandsche Sloep *de Net*, Kapt. G. [illegible], van Coronie; hebbende 3 dagen reis.

UITGEZEILD.

Den 3den dezer, Z. M. Brik van Oorlog *WINDHOND*, Kapitein Luitenant ter Zee, J. F. KIST, naar Curaçao.

ERRATA:

☞ In de Courant van den 29sten December 1836 N°. 104, zijn in de beide Advertissementen van den Heer A. VAN GELDER Hz. twee drukfouten in de onderteekening ingeslopen; *staat*: H. VAN GELDER Hz., *moet zijn*: A. VAN GELDER Hz.

Mengelingen.

DE IJZINGWEKKENDE MAN MET DEN ROOSKLEURIGEN ROK.

Het gebeurt wel eens, dat kleine, schijnbaar onbeduidende handelingen van eenen mensch, voor den schranderen waarnemer, een meer belangrijk licht over zijne karakter en zijne bedoelingen verspreiden, dan eene verkeering van jaren in staat is te doen. Er heeft iets dergelijks bij de beschouwing van het leven in het groot, van de geschiedenis, plaats. Menigmaal hebben wij aan enkele, kleine trekken genoeg, om eene geheele reeks van oorzaken en gevolgen in den gang der gebeurtenissen, als het ware, met éénen blik te overzien, en ons de gesteldheid der zaken, gedurende een geheel tijdvak, in derzelver ware licht te vertegenwoordigen.

Onder de bedoelde kenmerkende trekken zullen, zoo wij meenen, wel mogen gerangschikt worden de volgende bijzonderheden, door ons als vrije navolging, ontleend uit de oorspronkelijk Fransche uitgave der Gedenkschriften van den laatst overleden' Koning LODEWIJK XVIII. Zij behooren tot de eerste jaren der regering van dien ongelukkigen, broeder en voorganger op den troon, LODEWIJK XVI. Zij bieden ons een flaauw staaltje van het diep verval der zeden aan het Fransche Koningshof van dien tijd, en doen ons, bij eene niet onvoegzame gevolgtrekking, eenige der ontelbaar vele, kleine oorzaken kennen, welke de Fransche omwenteling, in het laatst der vorige eeuw, mede hebben helpen voorbereiden, of althans verhaasten,

De zucht tot het spel — dus verhaalt de Koninklijke Schrijver — werd met iederen dag sterker aan het hof. De Koningin zelve (MARIA ANTOINETTA) was daaraan zoo overgegeven, dat men haar dagelijks aan de speeltafel kon vinden. Het meerendeel der hovelingen zag daar zijn vermogen te gronde gaan. De Heer DE CHALABRE was bankier; hij ondervond beurtelings aanzienlijke winsten en verliezen, meestal door de kwade trouw van sommige lieden, die daar kwamen inzetten. Men kan zich niet wel een denkbeeld vormen van de onbeschaamdheid, waarmede hier het valsch spelen gedreven werd. Er waren hoogbejaarde Hertoginnen en jonge edelijken, die er geene de minste zwarigheid van maakten, om den bankier en deszelfs medestander bij het faro-spel (*croupier*) te bedriegen. Het ging zelfs zoo ver, dat men eene soort van lint of boordsel op het laken, eene handbreed van den rand der tafel af, moest naaijen, met de verklaring, dat er geene hoopjes goud, wegens inzet, betaald zouden worden, die zich buiten den gemelden rand bevonden.

Zekere Hertogin DE ... gaf het eerst aanleiding tot dezen vernederenden maatregel. Zij had de gewoonte, om van het geld, dat voor haar lag, nooit iets te spelen, of hare kleur moest winnen; in het tegenovergestelde geval wendde zij voor, hare beurt te hebben laten voorbijgaan; en wanneer de bankier of zijne lieden iets daartegen inbragten, dan maakte zij een groot misbaar, en nam de houding eener vervolgde onschuld aan. Men wist er dus geen beter middel op, om hare kwade praktijken te keer te stellen, dan door de tafel met het bewuste merk te voorzien; lagen er nu goudstukken binnen dien rand, dan kon er geen geschil meer rijzen over den inzet der spelers.

De Koning ergerde zich geweldig over deze toomelooze drift voor het spel. Doch de invloed, welke de Koningin op LODEWIJK XVI uitoefende, was sedert hare zwangerschap niet weinig vermeerderd; zoodat hij niet, dan in de uiterste noodzakelijkheid, haar daaromtrent eenig verwijt zou hebben durven toevoegen. Ik moet opregt zijn, en bekennen, dat ik, door het voorbeeld van anderen medegesleept, vrij grof medespeelde; en daar ik, evenmin als mijn broeder, de Graaf van Artois (thans KAREL X), den kans van het spel kon of wilde dwingen, verloren wij, de een na den ander, vrij aanmerkelijke sommen gelds; echter was mijn broeder nog ongelukkiger dan ik, dewijl hij gewoon was veel meer te wagen.

Het was vooral te Marly (alwaar een der koninklijke lusthuizen gelegen was), dat de drift tot het spel zich in al hare hevigheid en zonder eenige terughouding vertoonde. Te Marly was men van allen hoofschen dwang en hofwetten (*étiquette*) vrij en ontslagen. Iedereen kon zich daar in de groote gezelschapszaal, in eene kleeding naar welgevallen, vertoonen, en mede deelnemen aan het spel, met behulp der Hertoginnen en eerste vrouwen van het hof, die bijna de faro-tafel niet verlieten, en voor deze gunst slechts verlangden, dat de aldus geïntroduceerden aan haar een gedeelte van de winst overlieten; want deze goede Mevrouwen hielden er altijd een of ander soortgelijk leen op hare eigene hand op na, waarvan zij, in voorkomende gevallen, tot haar voordeel wisten partij te trekken. Er was hier dus gewoonlijk eene menigte zamengevoeid; men verscheen er, zonder dat men de gewone hofregelen in tooi of voorkomen behoefde in acht te nemen, en zoo als het, naar eene andere niet zeer vleijende uitdrukking, maar die toenmaals aldaar gangbaar was, moest heeten: *en polisson*. Wat al lieden zonder naam en zonder eer, zag men, onder begunstiging van deze aangenomen leus, hier niet vermengd onder de doorluchtigste personaadjen van Frankrijk!

Op zekeren avond — het was in het laatst van Augustus 1778 — zag ik den Graaf van Tavannes naar mij toe komen, met een ontsteld gelaat, en naauwelijks in staat om te spreken. „Ei Monseigneur!" voerde hij mij met eene zachte stem te gemoet: „welk eene verregaande onbeschaamdheid! Ziet gij wel, daarginder, bij dat spiegeltafeltje, dien man met dien rooskleurigen rok en dat vest van blaauw met zilver? hij draagt eenen bril...." — „Ja wel. Doch zijn uiterlijk heeft niets, wat uwe ontroering schijnt te wettigen?" — „Gij zegt dit, Monseigneur, omdat gij den man niet kent; want de haren zouden u te berge rijzen." — „Zou het dan...?" vroeg ik op eenen naauwelijks hoorbaren toon, „zou het dan de.... ?" — „De beul zijn!... Geraden, Monseigneur! En die afgrijselijke man kan u genoeg den staat, waarin gij mij ziet, verklaren."

Ik beken, dat mij het bloed in de aderen stolde; ik kon naauwelijks geloof aan zulk eene vermetelheid geloof slaan. Het kwam mij voor, alsof die vreesselijke man, op dat oogenblik, den Koning met eene onheilspellende opmerkzaamheid beschouwde. De herinnering daarvan jaagt mij, mijns ondanks heden nog eene huivering aan. De Graaf vroeg mij, wat er in de zaak te doen ware.

„Zeg er aan niemand een woord van!" antwoordde ik. „Ik neem op mij, om den onbeschaamde van hier te doen verjagen, zonder dat het opzien baart, ten ware gij zelf u met deze taak zoudt willen belasten."

De Graaf deinsde op dit woord een paar schreden terug; en terwijl ik mijne oogen door de zaal liet rondgaan, bespeurde ik op eenigen afstand Prins MAURITS, zoon van den Prins van Montbarry, en Kolonel der Zwitsers van mijne lijfwacht. Ik riep hem tot mij, en na hem den ellendeling te hebben aangeduid, beval ik hem, aan dezen te gaan zeggen, dat hij zich, zonder gerucht te maken, zou hebben te verwijderen. De Prins, die niet vermoedde van welken aard de zending was, waarmede ik hem belastte, bragt aanstonds mijn bevel ten uitvoer. Ik nam den man met den rooskleurigen rok en het blaauwzijden vest met zilver naauwkeurig waar, op het oogenblik, dat hem door den Kolonel mijne order werd aangezegd; ik zag, dat hij verbleekte en eenen vreesselijken blik op MAURITS wierp. Hij verwijderde zich nogtans, zonder verder een woord te spreken.

Eenige jaren daarna viel de ongelukkige MAURITS in handen van den man, dien hij eens de gezelschapszaal van Marly had doen ontruimen. Men behoeft slechts in zekeren graad bijgeloovig te zijn, om zich overtuigd te houden, dat deze dienaar van den dood dáár, bij voorraad reeds, mijne doorluchtige slagtoffers kwam uitzoeken.

Ik beval den Graaf van Tavannes, het diepste stilzwijgen te bewaren omtrent dit voorval, dat ik zelf heden voor de eerste maal wereldkundig maak.

NOODLOTTIGE GEVOLGEN VAN EEN' STOOMBOOTWEDLOOP.

De *Northampton-Courier* bevat het volgende verhaal, uit de pen van een' reiziger, die zich juist op de stoomboot *New-England* bevond, toen derzelver stoomketels sprongen:

„De boot — naar Harford bestemd, en omstreeks tachtig passagiers aan boord hebbende — verliet New-York te vier uur des namiddags, te gelijk met twee anderen, van welke de eene naar Providence en de andere naar Norwich in Connecticut bestemd was. De passagiers besloten uit de menigte van aanschouwers, die zich aan den oever verzameld had, dat er iets buitengewoons op til was; en aldra bleek ook, dat er aanzienlijke weddingschappen, nopens de aankomst en snelheid der verschillende booten, waren aangegaan; want tusschen die van Harford en Providence had, in dit opzigt, steeds eene soort van wedijver plaats gehad. De booten voeren eenige uren om het hardst, waarbij elk derzelve de snelheid harer vaart tot eene buitengewone en vermetele hoogte bragt, totdat het eindelijk der boot *New-England* gelukte, het van de anderen af te winnen, zoo zelfs, dat zij ze tegen donker eenige mijlen vooruit was. De passagiers begaven zich des avonds tijdig ter ruste; de dames naar hare gelijkvloers met de ketels gebouwde kajuiten, en de heeren in de hunne, daar vlak onder gelegen. Het eerste, dat de berigtgever na eenige uren slaaps hoorde, waren twee op elkander volgende uitbarstingen, die toereikend scheen, om de boot te verbrijzelen, of in de diepte der wateren te doen nederploffen. Het was een vreeselijk, ontzettend oogenblik. Onmiddellijk op de geweldige slagen deed zich een hartverscheurend geschreeuw en gejammer hooren, hetwelk maar al te duidelijk te kennen gaf, dat de ketels gesprongen waren, en dood verwoesting onder de passagiers verspreid hadden. De boot sidderde en dreunde van den ontzettenden slag; en uit den schok, die even zoo was, alsof de boot van onderen stiet, scheen het, alsof zij voor een oogenblik door de kracht der uitbarsting tot op den bodem der rivier was nedergeploft. Zoodra de berigtgever eenigermate tot zichzelven gekomen was, sprong hij uit zijn bed, waarop hij zich slechts half uitgekleed geworpen had, en vond den nog onbeschadigden, met tapijten belegden vloer der kajuit met glimmenden asch uit de ovens en met heet water uit de ketels bedekt. Hij begaf zich in de duisternis, al tastende, naar den trap, en bevond zich aldra op het dek. Doch welk een ontzettend schouwspel deed zich hier voor zijn gezigt op! De nacht was donker en stormachtig, en het flaauw verlichte dek leverde een verschrikkelijk tooneel van verwoesting op. De raderen waren verbrijzeld, ketels en machinerie aan stukken geslagen, en de dameskajuiten grootendeels vernield. Hier en daar lagen ten minste dertig verbrande, verminkte en half gaar gestoofde mannen, vrouwen en kinderen, met bloed bedekt en zoo zwart als negers; eenigen riepen op de hartverscheurendste wijze om hulp, terwijl anderen bereids niet dan dof [illegible]. De verschrikte en ontstelde passagiers konden den armen lijders, die nog leefden, slechts geringe hulp toebrengen. Het was thans drie uur; en aldra de dag aanbrak, ontwikkelde zich het tooneel in al deszelfs ijsselijkheid. Het dek was letterlijk eene bloed- en slagtbank; de arme vrouwen inzonderheid leden vreeselijk. Al de woede der uitbarsting, de puinhoopen der ketels, benevens stoom en kokend water, alles scheen zich op de bewoneressen der dameskajuiten ontladen te hebben. Met de kleederen, waarvan men haar ontdeed, ging te gelijk vel en zelfs vleesch mede. Sommigen waren reeds dood, terwijl anderen zoodanig verbrand en verzengd waren, dat zij onfeilbaar sterven moesten. Men zond allerwege om genees- en heelkundigen bijstand, en alles werd in het werk gesteld, om de ongelukkige slagtoffers van eenen stoombootwedloop alle mogelijke hulp toe te brengen.

HET VALSCHE NIEUWSBERIGT.

„Mijnheer!" zeide iemand tot zekeren Engelschen dagbladschrijver: „uwe courant bevatte onlangs eene valsche nieuwstijding." — „Onmogelijk, Mijnheer!" antwoordde deze: „maar spreek, bid ik u! welke?" — „Gij hebt gezegd, dat de Heer N. bereids veroordeeld is!" — „Ja, Mijnheer!" — „En wel ter dood veroordeeld?" — „Zeker, Mijnheer!" — „En opgehangen?" — „Zoo is het, Mijnheer!" — „Neen, Mijnheer, zoo is het niet; want ik ben de Heer N." — „Niet mogelijk!" — „Het is, zoo als ik de eer heb u te zeggen, en ik hoop, dat gij het berigt zult wederleggen." — „Geenszins, Mijnheer!" — „Hoe, geenszins? *Parbleu*, dat klinkt zonderling!" — „Het kan zijn; maar ik doe het niet." — „Dan klaag ik u aan voor het geregt." — „Het zij zoo; maar ik neem mijn woord nimmer terug. Al, wat ik voor u doen kan, is, te berigten, dat de strop is gebroken, en gij er heelshuids zijt afgekomen. Ik heb grondstellingen; men weet, dat ik nimmer lieg: een Engelsch dagbladschrijver moet onfeilbaar zijn."

HUWELIJKSLIEFDE VAN DEN HAAI.

LEWIS, de beroemde schrijver van *the Monk*, verhaalt: „De scheepskapitein zeide mij, dat, terwijl wij in de Zwarte Rivier (op Jamaika) voor anker lagen, men daar dikwerf twee haaijen ontdekte, een' mannelijken en een' vrouwelijken, die al dartelende rondom het schip heen zwommen. Het vrouwtje werd eindelijk geharpoeneerd, en de wanhoop van het mannetje was grenzeloos.

Che faro senz' Euridice?

Wat hij zonder zijne *Euridice* deed, is mij een raadsel; niet echter, wat hij met haar uitrigtte. Naauwelijks had zij den laatsten adem uitgeblazen, of hij pakte haar met zijne tanden aan, en begon haar lijk met den grootsten eetlust te consumeren. Zelfs de matrozen waren door dit blijk van huwelijksliefde ten hoogste getroffen. Om den teederen haai in de uitoefening van deszelfs treurigen pligt zoo veel mogelijk behulpzaam te zijn, namen zij den taak van voorsnijders waar, en hakten zijne lieve wederhelft in stukken. Intusschen opende de wedawnaar zijne kaken zoo wijd mogelijk, en verslond ieder stuk, dat hem werd toegeworpen.

DE VIRTUOOS IN HET DRINKEN.

Te Longbins, in Engeland, stierf kortelings zekere JAMES ROOM, die sinds twintig jaren, ten gevolge eener gevaarlijke ziekte, wekelijks 8 gallons water dronk, zonder van het andere vocht, dat hij nuttigde, als: porter, brandewijn, enz. te spreken. Men heeft berekend, dat de massa water, welke ROOM in deze twintig jaren verorberd heeft, eenen vijver van 2560 voet lengte, 280 voet breedte en 1000 voet diepte zou vormen.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.